

Zonder haar...

Arie Pieters

Zonder haar...

Arie Pieters

~ Clark ~
5-2006 – 8-2026†

Schrijver: Arie A. Pieters
Omslagontwerp: Arie A. Pieters
Foto's/fotografie: Arie A. Pieters

ISBN: 9789403940823
Uitgegeven door: Bookmundo.com
Print: Printforce
Copyright: Arie A. Pieters, 2026©

Inhoudsopgave

1. Inleiding
2. Aanleunen
3. Fotogalerij
4. Het afscheid...
5. Nawoord
6. Feiten/weetjes

1. Inleiding

'Ohne Dich'..... Nooit gedacht dat ik ooit nog eens de tekst van een nummer van de Duitse band Rammstein zou gebruiken in één van mijn boeken.

Maar als een tekst zo passend is voor een einde, als beschreven in dit boek dan is weglaten goed beschouwd geen optie meer. Elk 'verhaal' heeft namelijk een einde, ook als dat 'verhaal' een waar gebeurde, feitelijke weergave is van het leven van echte hoofdpersonen. Dat is namelijk het geval met het verhaal van mijn kraaienechtpaar Clark en Carole. En als je het begin hebt beschreven dan moet je natuurlijk bijna 12,5 jaar later ook het einde in boekvorm vastleggen. Mijn geschiedenis met Clark, onze heer des huizes gaat trouwens nog verder terug: Om precies te zijn tot 2006. Ik leerde hem kennen als een jonge kraai wiens ouders hun territorium hadden bij het plaatselijke zorgcentrum, waar ik destijds als vrijwilliger werkzaam was. Ergens tussen 29 april en 5 mei is hij hoogstwaarschijnlijk uit een ei gekropen. De broedtijd van kraaien begint bijna steevast in de tweede week van april. Drie weken later komen de eieren dan uit. Clark was blijkbaar als enige overgebleven van het nest van 2006. Vanaf juli die zomer kwam ik hem regelmatig tegen in de ruim bemeten voortuin van het zorgcentrum. En geen enkele keer was hij in het gezelschap van een broer of een zus. Ergens in de verte -in de omgeving van de begraafplaats- was soms de roep van zijn ouders te horen, maar verder waren er geen andere kraaiengeluiden hoorbaar. De begraafplaats was overigens het centrum van hun territorium. Clark groeide dus op in een hele stille en rustige omgeving. En in de tijd dat hij 'thuis' verbleef had ik een band met hem op weten te bouwen. Een band die naar later bleek heel sterk was geworden...

Kraaien mogen meestal een maand of tien, elf in het ouderlijk territorium blijven van de ouders. Clark bleef echter aan de rand van het ouderlijk gebied nog wat langer rondvliegen en zodoende kwam ik hem ook na een jaar soms nog tegen in de tuin van het zorgcentrum. Maar na bijna anderhalf jaar was hij dan toch ineens verdwenen. Gelukkig kon ik in de omgeving van de begraafplaats nergens sporen vinden van een mogelijk doodgereden kraai. Dat was een opluchting! Hij was dus, zoals het ook hoort, eindelijk vertrokken en op zoek gegaan naar een eigen plek. Zo gaan die dingen nu eenmaal, maar ik miste onze ontmoetingen wel. Met hulp van wat eetbaars (een stukje kaas, koek en pinda's) had ik zijn vertrouwen kunnen winnen. En na bijna anderhalf jaar ga je zo'n vriendelijke, gevleugelde vriend dan toch missen. Het stond voor mij op dat moment eigenlijk wel vast dat ik hem nooit meer zou zien.

Het liep echter heel anders... We zijn inmiddels een kleine drie jaar verder en ik maakte sinds lange tijd weer eens een wandeling over de dijk langs de Dordtse Kil. Heerlijk zomerweer! De zomer van 2010 telde heel wat mooie dagen, niet extreem warm, maar meer dan prima wandelweer. De geluiden waren die je kon verwachten: De motoren van passerende schepen en de meeuwen die boven de rivier blijkbaar onenigheid hadden gekregen. Na een paar honderd meter lopen klonk er ineens een heel ander geluid... Het was overduidelijk de roep van een zwarte kraai. In eerste instantie kon ik niet ontdekken waar het geluid precies vandaan kwam, maar na nog een stukje lopen zag ik tussen de basaltkeien het silhouet van een zwarte kraai. Ik was hem ondertussen genaderd tot ongeveer een meter of vijftien. Dat maakte hem echter niet minder 'spraakzaam'! Voorzichtig ging ik dichterbij en tot mijn eigen verbazing kon ik vanaf een meter of vier mooie foto's van de vogel schieten!

Hoewel ik heel blij was met de fotoserie, bleef ik wel een ietwat vreemd gevoel overhouden aan mijn ontmoeting met deze opvallende kraai. Het was best merkwaardig dat ik zo dichtbij kon komen. De enige keer dat ik dit had meegemaakt was destijds met mijn jonge, gevederde vriend bij het zorgcentrum. En ik had er dan ook nog maanden over gedaan om zijn vertrouwen te winnen. Ergens klopte er iets niet.... Het zou toch niet dat dit 'mijn' jonge kraai was van jaren geleden?! Nou, dat bleek hij wel degelijk te zijn! Gelukkig kon ik met behulp van het digitaal uitvergrooten van meerdere foto's een detail vinden wat uniek was voor mijn vriend uit 2006: Een klein litteken op een ooglid. Toen begreep ik ineens ook wat de bedoeling was van die 'toespraak' van hem, die dag aan de oever van de Kil. Hij had mij na al die jaren meteen herkend en probeerde op zijn manier duidelijk te maken dat hij oude bekende was.

Uiteindelijk duurde het nog een paar jaar voordat ik de knoop doorhakte om hem en zijn partner dagelijks te gaan volgen. Dat was midden juni 2014. Daarvoor kwam ik in het voorjaar van dat jaar al wel met regelmaat, soms wekelijks bij hen langs. Toen werd het ook tijd om het dynamische duo namen te gaan geven. Als vriend van de familie kon ik het paar uiteraard niet naamloos door het leven laten gaan. Bovendien had ik natuurlijk wat dat betreft een prachtig voorbeeld in Jane Goodall. Zij had de chimpansees waar zij onderzoek naar deed ook namen gegeven. Wezens met een unieke persoonlijkheid horen ook gewoon een naam te hebben. Later gaf ik ook de jongen van Clark en Carole namen. Namen met een Keltische oorsprong. Dat was natuurlijk een bewuste keuze, omdat in de tijd van de Kelten men een heel wat positiever beeld had van kraaien als later in de middeleeuwen. En ook in onze tijd wordt er helaas nog volop onzin over kraaien verteld.

De keuze voor wat betreft namen voor mijn kraaienpaar was trouwens niet moeilijk: ***Clark en Carole***. Genoemd naar het bekendste echtpaar uit de tijd van de klassieke (zwart-wit) film. Clark Gable en Carole Lombard.

**Clark Gable en Carole Lombard. Einde jaren dertig.*

In juni begon vervolgens het avontuur. Een avontuur waarvan ik nu gerust kan zeggen dat het zonder twijfel het belangrijkste is wat ik in mijn leven heb gedaan. Clark en Carole en ook sommige van hun jongen hebben mij zoveel inzichten in hun leven gegeven dat ik met alle gegevens, die ik de afgelopen 12 jaar en 3 maanden heb verzameld, alle vooroordelen en onzin die mensen over kraaien verspreiden probleemloos aan flarden kan scheuren! Wat ook glashelder is geworden, is dat er niet zoiets is als 'een gemiddelde kraai'. En dat heeft niet alleen te maken met hun 'gewone' intelligentie (IQ), maar zeker ook met hun EQ (emotionele intelligentie). Hadden we ook anders verwacht bij vogels die hun doden herdenken....? Inderdaad, die bijeenkomsten van kraaien, die men in Engelstalige landen; 'a murder of crows' noemt zijn helemaal niet 'moorddadig'. Hun enige link met de dood is namelijk het herdenken van een overleden soortgenoot.

Ik heb dat enkele keren van dichtbij mee mogen maken en dan weet je precies wat er speelt. En zo zijn er zoveel dingen die je in hun dagelijkse leven tegenkomt, die je nooit op zal pikken als je deze unieke vogels in kooien stopt. En ze in een gecontroleerde omgeving problemen geeft die ze op moeten lossen. Ik heb het voorrecht gehad dat ik ook hun EQ meer dan eens meemaakte. Puur door ze als vriend van de familie van dichtbij te kunnen volgen. En dat ga je dus niet meemaken door ze op te sluiten in een kooi. Maar helaas is er voor wat betreft Clark en Carole in dit jaar nu een einde gekomen aan hun dagelijkse avonturen. Beiden werden ziek en mijn unieke duo overleed precies elf dagen na elkaar.... Ik zal ze uiteraard ongelooftijd gaan missen... In dit boek kijken we aan de hand van veel foto's terug op hun leven. En natuurlijk beschrijf ik hun laatste dagen. Hoe pijnlijk dat schrijfwerk ook was.

2. Aanleunen

Maar eerst staan we nog stil bij een avontuur dat misschien wel perfect weergeeft wat een uniek paar Clark en Carole waren. Het was echt iets dat eruit sprong de laatste jaren. In het laatste boekje was er echter geen plaats voor, omdat hierin specifiek werd stilgestaan bij enkele bijzondere dingen die ik mee had gemaakt met het paar en met enkele van hun jongen. Nu is er dus alsnog ruimte voor. Het begon in de tweede helft van de zomer van 2023. Een goed jaar voor mijn echtpaar, want er waren maar liefst vier gezonde jongen uitgevlogen. Een drukte van belang in 'Kraaienland'! Het is dan altijd spannend, want hoeveel gaan er uiteindelijk over een maand of tien als volwassen vogels het ouderlijk territorium verlaten? Waarom dat zo spannend is? Wel, de jonge kraaien moeten net als wij mensen eigenlijk alles van hun ouders leren. Ondermeer welke dieren er gevaarlijk voor hen zijn, maar ook waar ze hun voedsel kunnen vinden etc., etc.

En als ze een maand of vier oud zijn krijgen ze ook extra vlieglessen van hun ouders: De fijne kneepjes van het vliegen. Letterlijk 'tikkertje' spelen in de lucht met hun ouders. Zo leer je mescherpe bochten maken, op het laatste moment een draai maken in volle vlucht enz. Beide partijen, zowel ouders als de jongen vinden dat geweldig! Dat kon je aan alles zien en vooral horen. Die stuntvlieg kunsten heb je nodig bij territorium gevechten, maar ook als je een buizerd of bruine kiekendief wil verjagen. Clark en Carole bleken hele geschikte leermeesters wat dat betreft. Ze waren niet bepaald de grootste kraaien van het dorp, maar met name Carole was vreselijk handig en wendbaar in de lucht! En bijna elke herfst mocht zij haar vliegkunsten weer doorgeven aan een nieuwe generatie jongen. Dat zou later in 2023 ook weer zo gaan met de jongen van dat jaar.

Halverwege de zomer overleed helaas één van de vier musketiers van dat jaar. Hij werd dood gevonden door kennissen bij een tuinhek. Was hij ergens van geschrokken en in paniek weggevlogen? Pal achter 't hek was ook een schuur met meerdere raampjes erin, dus de kans was aanwezig dat de jonge kraai daar tegenaan was gevlogen. Dat er die dag iets speelde was voor mij al duidelijk geworden, omdat vader niet op kwam dagen toen ik in Kraaienland arriveerde met mijn portie noten en pinda's voor het gezin. Als Clark zich niet liet zien wist ik al dat er iets niet in de haak was... Hij voelde zich niet fit of er was iets met één van de jongen gebeurd. Het bleek die dag het laatste te zijn. En dan had vader Clark altijd even tijd nodig om dat verlies te verwerken. (Inderdaad, daar komt dat EQ om de hoek kijken.) We gingen dus die zomer verder met nu drie jongen. En tot het einde van de zomer leek dat verder vrij rimpelloos te verlopen.

Tot die dag kwam dat ik dacht dat mijn vermogen om te tellen ernstig aan erosie onderhevig was... 's Morgens was ik rond een uur of tien in Kraaienland aangekomen. Het zakje pinda's en noten pakken, de camera en eens kijken waar de hele club uithangt. Ah, daar op het dijktaflood liepen ze. Althans, vier van de vijf. Ik liep richting de familie in de veronderstelling dat of Clark of Carole vermoedelijk nog niet aanwezig was. Maar dat verliep binnen een paar tellen compleet anders. Eerst hoorde ik achter mij de roep van Carole en een goede twee, drie seconden daarna kwam het antwoord van Clark: Ook van ergens achter mij... Maar wie of wat lopen daar dan op de dijk? We hadden nu toch al weken drie jongen?! Een paar tellen later werd ineens meer duidelijk. Carole kwam aanvliegen en meteen koos één van de vier het hazepad! Vervolgens dook Clark op en hij ging ook eens polshoogte nemen op de dijk.